



РИЧАРД
ЙЕЙТС

ВЕЛИКДЕНСКО
ШЕСТВИЕ

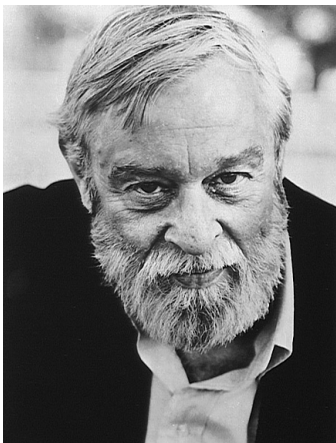
*Толкова трогателен, колкото и реален роман,
и толкова красив, колкото и тъжен.*

ТАЙМ АУТ



Р И Ч А Р Д Й Е Й Т С

ВЕЛИКДЕНСКО
ШЕСТВИЕ



За автора

РИЧАРД ЙЕЙТС е роден през 1926 г. в Йонкърс, Ню Йорк. След като служи в американската армия по време на Втората световна война, той работи като автор на PR материали в „Ремингтън Ренд Корпърейшън“ и за кратък период през 60-те пише речите на сенатор Робърт Кенеди. Започва да печата разкази през 1953 г., а първият му роман – „Пътят на промените“ – е номиниран за „Нешънъл Бук Ъуорд“ (Националната награда за книга) през 1962 година. Автор е на още осем книги, включително романите „Добро училище“, „Великденско шествие“ и „Нарушаване на мира“, както и на два сборника с разкази – „Единадесет вида самота“ и „Влюбени лъжци“. Ричард Йейтс е два пъти разведен и има три дъщери. Умира през 1992 година.

За книгата

Малцина след Флобер са проявявали подобно съчувствие към жените, чийто живот е аг.

КЪРТ ВОНИГЪТ

Великденско шествие е най-добрият съвременен роман, който прочетох тази година.

ДЖУЛИАН БАРНС

Най-добрият роман на Ричард Йейтс, направо прекрасен. От първото изречение до последното... Обикнах тази книга.

ДЖОАН ДИДИЪН

Един от най-добрите следвоенни американски автори на къси разкази и романи. Написал е едни от най-хубавите творби на своето поколение и продължава да носи наслада на всички читатели, които са имали късмета да го открият.

ИНДИПЕНДЪНТ

Роман, колкото трогателен, толкова и реалистичен, колкото красив, толкова и тъжен. Като един по-мек, по-ненамтрапчив, по-малко язвителен Ъндгайк, Йейтс доразвива мъчителния реализъм на американските предградия.

ТАЙМ АУТ

Най-добрият забравен американски автор... великолепен писател.

ТАЙМС

Един от най-великите американски писатели на XX век.

СЪНДИ ТЕЛЕГРАФ

Р И Ч А Р Д Й Е Й Т С



ВЕЛИКДЕНСКО
ШЕСТВИЕ

Превод от английски
Станислава Миланова

Ако искате да получите издания на „Кибеа“, поръчайте ги чрез книго-разпространителя, който Ви снабдява, но ако не успеете по този начин, можете да си ги закупите във фирмената ни книжарница. Поръчки от провинцията се приемат само по телефона (988 0193). След като уточните по телефона цените и пощенските разноски и изпратите сумата с пощенски запис, ще получите търсените от Вас книги като препоръчана пощенска пратка.

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ И РЕСТОРАНТ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)

Фирмена книжарница: 988 0193
Здравословен ресторант: 980 30 67

Richard Yates
THE EASTER PARADE

Copyright © Richard Yates 1976
All rights reserved.

© Издателска къща „Кибеа“, 2010
© Станислава Миланова, превод, 2010
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2010

ISBN 954-474-5-257

На Джина Катрин

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

Животът на никоя от сестрите Граймс нямаше да бъде щастлив и – като обърнеха поглед назад, – винаги им се струваше, че всичко започна с развода на родителите им. Това се случи през 1930 година, когато Сара беше на девет, а Емили – на пет. Майка им, която караше момичетата да ѝ викат Пуки, ги отведе от Ню Йорк в къща под наем в Тенафлай, Ню Джърси, понеже смяташе, че там училищата са по-добри, а самата тя се надяваше да направи кариера в продажбата на недвижими имоти. Не се получи – също както се проваляха повечето ѝ планове за независимост – и две години по-късно те напуснаха Тенафлай, но за момичетата това бе паметно време.

– Баща ви никога ли не се прибира вкъщи? – питаха останалите деца и Сара се захващаше да обяснява какво представлява разводът.

– Виждате ли го изобщо?

– Разбира се, че го виждаме.

– Той къде живее?

– В Ню Йорк.

– Какво работи?

– Пише заглавия. Пише заглавията в нюйоркския „Сън“. – И начинът, по който го казваше, даваше ясно да се разбере, че трябва да останат впечатлени. Всеки можеше да бъде нафукан и безотговорен репортер или редактор-черноработник; но човекът, който пишеше заглавията! Човекът, който изчиташе всичките объркани всекидневни новини, за да от-

бере най-важното, и после обобщаваше всичко в няколко добре подбрани гуми, умело съчетани, за да паснат на ограниченото място – това бе ненадминат журналист и баща, достоен за това име.

Веднъж, когато момичетата отидоха да го посетят в града, той ги разведе из цялото здание на „Сън“ и те видяха всичко.

– Първият тираж е готов за печат – каза той, – така че ще слезем долу в печатницата и ще гледаме, после ще ви разведе из горните етажи. – Той ги придружи нагору по желязно стълбище, което миришеше на мастило и вестникарска хартия, и ги въведе в огромното подземно помещение с наредени в редици високи ротационни печатарски машини. Навсякъде се шураха работници, до един с малки ръбати шапчици, направени от вестник.

– Защо носят тези хартиени шапки, татко? – попита Емили.

– Ами вероятно ще ти кажат, че е за да пазят косите си от мастилото, но според мен ги носят просто за да изглеждат наперени.

– Какво значи „наперени“?

– О, означава нещо като това твое мече – каза той и посочи гранатовата брошка във формата на мече, която беше сложила на роклята си този ден с надеждата той да забележи. – Това е едно много наперено мече.

Те видяха как извитите, прясно отлети метални страници се плъзват върху валяците на конвейера, за да заемат мястото си върху цилиндрите; после прозвуча звънец и пресите се завъртяха. Стоманеният под се разтресе под краката им и те усетиха гъдел в стъпалата си, а шумът бе така оглушителен, че не можеха да разговарят: можеха единствено да се споглеждат усмихнати, а Емили закри ушите си с ръце. Бели ивици вестник излизаха във всички посоки от машините, а готовите вестници се подреждаха на спретнати купчини.

– Как ви се струва? – попита Уолтър Граймс дъщерите си, докато се качваха по стълбите. – Сега ще надникнем в редакцията.

Там имаше много бюра, на които мъже тракаха по пишешни машини.

– Онова място отпред, със събраните бюра, е отделът за местните новини. Завеждащ на този отдел е плешивият мъж, дето говори по телефона. Той е шефът тук.

– Къде е твоето бюро, татко? – попита Сара.

– О, аз работя на коректорската маса. Отстрани. Виждате ли, ето там? – Той посочи голяма полукръгла маса от жълто дърво. Един мъж седеше в центъра, а още шестима се бяха разположили отстрани, четяха или граскаха нещо с моливи.

– Там ли пишеш заглавията?

– Ами писането на заглавията е част от работата, да. Регът е следният – когато репортерите и редакторите завършат материалите си, те ги дават на момчето за всичко – онзи младеж ей там – и той ни ги носи. Ние ги проверяваме за граматически грешки, правопис и пунктуация, после пишем заглавията и са готови за печат. Здравсти, Чарли – каза той на един мъж, който мина покрай него към автомата за вода. – Чарли, искам да те запозная с моите момичета. Това е Сара, а това – Емили.

– О – отвърна мъжът и се поклони. – Какви красавици. Много ми е приятно.

После баща им ги заведе в залата с телекса, където видяха как новините пристигат от целия свят, а после и в залата за макетиране, където всичко се подреждаше върху страниците.

– Готови ли сте за обяд? – попита той. – Искате ли първо да минете през тоалетната?

Докаато вървяха под пролетното слънце през парка до Кметството, той ги държеше и двете за ръка. И двете бяха облече-

ни с леки палтенца над най-хубавите си рокли, с бели чорапки и черни лачени обувки. Бяха хубави момичета. Сара бе тъмно-коса и излъчваше доверчива невинност – винаги щеше да останане такава; Емили, с една глава по-ниска, беше руса, слаба и много сериозна.

– Кметството не е нищо особено, нали? – попита Уолтър Граймс. – Но виждате ли онази голяма сграда през дърветата? Тъмночервената? Това е „Уърлд“ или по-скоро беше, спряха го миналата година. Най-великият всекидневник в Америка.

– Но сега „Сън“ е най-добрият, нали? – попита Сара.

– О, не, миличка – „Сън“ не е кой знае какъв вестник.

– Не е ли? Защо? – Сара изглеждаше разтревожена.

– Ами малко е реакционен.

– Какво означава това?

– Имам предвид много, много консервативен; много републикански.

– Ние не сме ли републиканци?

– Предполагам, че майка ти е, миличка. Аз не съм.

– О!

Той изпи две питиета преди обяда и поръча газирани напитки с джиджифил за момичетата; после, докато ядяха пиле по кралски и картофено пюре, Емили проговори за първи път, откакто бяха излезли от офиса.

– Татко? Щом не харесваш „Сън“, защо работиш там?

Продълговатото му лице, което и двете момичета смятаха за красиво, изглеждаше уморено.

– Защото имам нужда от работа, зайче – отвърна той. – Напоследък трудно се намира работа. О, предполагам, че ако бях много талантлив, щях да напусна, но аз съм само – нали разбирате – аз съм само коректор.

Това не беше нещо, за което биха могли да разкажат в Тенафлай, но пак можеха да кажат, че пише заглавията.

– ...И ако си мислиш, че писането на заглавия е лесно, много грешиш! – каза Сара на едно невъзпитано момче на площадката веднъж след училище.

Емили обаче гържеше на точността и веднага щом момчето се отдалечи, тя припомни на сестра си фактите.

– Той е само коректор.

Естер Граймс, или Пуки, беше енергична дребна жена, чийто живот изглеждаше насочен към постигането и поддържането на едно неуловимо качество, което тя наричаше „стил“. Естер четеше модни списания, обличаше се с вкус и изпробваше най-различни прически, ала погледът ѝ оставаше объркан и тя така и не се научи да не размазва червилото извън очертанията на устните си, което ѝ придаваше слисан и уязвимо несигурен вид. Пуки откриваше повече стил сред богатите хора, отколкото сред представителите на средната класа, затова при възпитанието на гъщерите си копираше манталитета и маниерите на заможните. Винаги се стремеше да живее в „приятни“ квартали, независимо дали можеше да си го позволи или не, и се стараше да бъде стриктна по въпросите, свързани с благоприличието.

– Скъпа, *ще* ми се да не го правиш – каза на Сара веднъж на закуска.

– Да не правя какво?

– Да топиш коричките от хляба в млякото си.

– О! – Сара извади гългата наквасена коричка от намазаната с масло филийка от чашата с мляко и я поднесе, както капеше, към устата си. – Защо? – попита, след като я сгъвка и преглътна.

– Просто така. Не *изглежда* добре. Емили е с цели четири години по-малка от теб, но не прави такива бебешки неща.

И това беше другото: тя постоянно наемкваше по стотици начини, че Емили притежава повече стил от Сара.